Luthers gärning och vår tid.

(Forts. fr. sid. 1.)

till ända, började såväl den lutherska som den reformerade kyrkan att omgärda sig med bekännelseskrifter, och detta föredöme följdes sedan också av den romersk-katolska. På det viktiga tridentinska mötet utformade nu också denna en bestämd, mot de protestantiska kyrkorna riktad bekännelse. Renlärigheten blev den kardinalfråga, varom allt rörde sig, och med renlärigheten följde tanketvånget, inkvisitionen kättarbålen eller 1500- och 1600-talens våldsamma reaktionsperiod.

Fenomenet är ju ingalunda förvånande. På den franska revolutionen följde den heliga alliansen, och i stort sett rör sig ju mänsklighetens historia i dylika, ständigt återkommande vågsvall av revolution och reaktion.

Men 1517 stod reformationen ännu i den andliga frigörelsens tecken, och Luther vågade då, vad ingen av renässansens italienare djärfts: att såsom en helig rättighet hävda forskningens frihet gent emot all auktoritet. Först förnekade han påvens, sedan även kyrkomötets, och förklarade sig endast i så fall vilja taga sina ord tillbaka, att han med skäl kunde överbevisas om att hava haft orätt. Det var blott en enda auktoritet, han ville erkänna, och det var bibelns, d. v. s. samma auktoritet, vilken även den romerska kyrkan i sista hand åberopade såsom stöd.

Ställer man sig på 1500-talets ståndpunkt, var detta onekligen en andlig frihetsförklaring, och naturligtvis är det orimligt att av Luther fordra den uppfattning av bibeln, som vi nu fått tack vare det gångna århundradets exegetiska forskning. I fråga om r ä t t e n till en dylik exeges, även om den leder till en från kyrkans lära avvikande mening, har denna rätt med styrka hävdats först av honom, och vi äga därför fullt fog att betrakta d e n Luther, vars minne vi i dag fira, såsom en av tankefrihetens förste stridsmän.

Men väl såg han icke frågan ur samma synvinkel som vi. Vi anse oss äga r ä t t att uttala vår övertygelse. Luther kände snarare p l i k t e n att förkunna det, han ansåg sant vara. Och det var icke ens hans vetenskapliga sanningskärlek, som i främsta rummet drev honom att uppträda mot den romerska kyrkan, utan det var hans sårade sedliga medvetande och hans fromhetskrav. Detta krav på ett mera innerligt religiöst liv var ingalunda nytt, utan nådde även det, med sina rötter ned i medeltiden, ehuru det städse undertryckts av den förvärldsligade romerska kyrkan. En dylik rörelse, visserligen på asketisk grund, hade pågått under hela medeltiden och uppburits av de fraktioner och individer, som tid efter annan stötts ut ur kyrkan såsom kättare. Ty kyrkan hade hela tiden haft att kämpa på två fronter: mot den vetenskapliga forskningen och mot den aldrig undertryckta fordran på ett religiöst liv — en fordran, som levat kvar ända sedan urkristendomens dagar. Bägge dessa fiender hade den romerska politiken dock lyckats besegra och göra till redskap åt påvekyrkan. 1100-talets skolastik, som i sin käcka kritik nästan erinrar om 1700-talets upplysningsfilosofi, hade förbenats till en ortodox lärobyggnad, i vilken kyrkan till sist funnit sitt vetenskapliga stöd. Och medeltidens kanske ädlaste fromhetsrörelse — den, som utgått från Franciscus av Assisi — klämdes av Innocentius III:s efterföljare in i en munkorden, en frälsningsarmé i kyrkans tjänst, under det att de lärjungar, som stodo kvar på stiftarens ursprungliga ståndpunkt, drevos ut såsom kättare.

Hos Luther förenades bägge dessa rörelser, som förut icke haft något samband med varandra. Det var både såsom vetenskapsman och såsom religiös personlighet som han anföll den romerska kyrkan. Men det var framför allt den religiösa frågan, som inträsserade honom. Och här, med avseende på det religiösa livet, gjorde han renässansens kanske viktigaste insats. Det individuella religiösa livet hade haft en mycket obetydlig plats inom medeltidens kyrka. Denna var närmast en institution, som genom vissa magiska hjälpmedel — sakrament, mässor, vallfärder, förböner, avlat o. d. — skyddade mot skärseldens och helvetets så fruktade fasor, och kyrkan hade utvecklats till ett ämbetsverk, som skötte dessa angelägenheter utan hänsyn till individens egna göranden och låtanden. För Luther däremot blev religionen individens egen sak, ett förhållande mellan den enskilde och hans Gud, och man må ställa sig på vilken religiös ståndpunkt som helst — t.o.m. på vilken irreligiös som helst — så måste man dock medgiva, att detta var ett stort steg framåt i mänsklig kultur.

I själva verket betydde detta en tillämpning på det religiösa livet av renässansens hela strävan mot personlighetens frigörelse — en strävan, som, religiöst sett, först genom Luther kom till ett klart uttryck. Väl förefaller det ur denna synpunkt såsom en motsägelse, att Luther dock till sist hamnade i en statskyrka. Men för honom var kyrkan aldrig detsamma som för Calvin. För denne — liksom för vissa frikyrkor i våra dagar — var kyrkan ett samfund av helige, i vilket Guds lag ä r införd; för Luther däremot ett samfund, där denna lag s k a l l införas. Kyrkan var därför för honom närmast en uppfostrings- och bildningsanstalt och prästen företrädesvis en lärare. Och detta bör dock fasthållas. Om denna kyrka sedermera lagt sig till med några romerska ofelbarhetslater, kommer detta icke Luthers religiösa personlighetskrav vid, ty detta står dock icke i strid med en på så sätt uppfattad kyrka, vilken kan och bör lämna individen full frihet att själv ordna sina religiösa angelägenheter.

I denna dubbla fordran på vetenskaplig sanning och på ett innerligt religiöst liv stod Luther i viss mån på samma ståndpunkt som de samtida tyska och engelska humanisterna. Om dessa än lade en starkare vikt än Luther på vetenskapen, voro dock även de innerst varmt religiösa personligheter — också den fine och skeptiske Erasmus — och deras vördnad för det historiskt givna, för den uråldriga katolska kyrkan, delades, trots all radikalism, dock i viss mån av Luther, som här icke ställde sig på kalvinisternas historiskt pietetslösa ståndpunkt. Den djupaste skillnaden dem emellan låg på ett annat område. Luther var demokrat, humanisternas aritokrater. Detta visar sig redan i stridssättet. Erasmus vände sig blott till de lärda och vädjade till deras förstånd; Luther, som visserligen också började såsom vetenskapsman, var till sin naturell dock framföralit folktalare och drog sig icke för att sätta massans lidelser i rörelse. Även för Erasmus var religionen en individens angelägenhet, men delvis just på grund härav kände han aldrig något behov att bryta med den katolska kyrkan, som i stort sett gav honom frihet att tänka och tro vad han ville, och han insåg, att h a n s religion dock aldrig kunde bli den stora massans, att den bildade mannen och den obildade väl i nödfial kunde enas om en gemensam bekännelse, men i så fall endast under den förutsättning, att de i denna inlade alldeles olika uppfattningar. Luther var däremot demokrat och trodde på möjligheten av en för alla gemensam religion. Han nådde också det resultat, som alltid blir den ségrande demokratiens. Han höjde onekligen massans religiösa ståndpunkt, men endast på bekostnad därav, att han topphög de höga träden. Ett fritt religiöst liv sådant som Erasmus' och även såsom hans eget kunde under ortodoxismens tidevarv icke längre trivas inom den protestantiska bekännelsens murar. Och dock hade icke ens detta varit omöjligt, om kyrkan förblivit blott en läroanstalt med utrymme för olikartade övertygelser.

Till en del sammanhänger denna utveckling därmed, att Luther aldrig kände den motsättning mellan tro och vetande, som sedermera, på 1700-talet, blev så brännande. Hans ståndpunkt i detta fall var densamma, som kommit till ett uttryck i den sigillinskrift, som det protestantiska Upsalauniversitetet valde: Gratiæ veritas naturæ — nådens sanning är ock naturens tro, och vetande stämma med varandra.

Vår tid äger icke 1500-talets starka tro, knappast heller 1700-talets ljusa övertygelse om vetenskapens suveräna förmåga att tyda livets alla gåtor. Också vetenskapen måste stanna inför den evigt olösta Pilatusfrågan och erkänna, att hur långt forskningen än kommit, återstår dock alltid ett residuum irrationale, som vi, åtminstone ännu icke, äga nog fina instrument att kunna nå. Och hur utvecklingen skall gå, veta vi icke, icke huru de motsatser, som under reformationsperioden bröto sig mot varandra, i framtiden skola te sig. Ty historien ger blott analogier och är ingen spåkvinna, som avslöjar den ofödda tidens hemligheter. Geijer, som 1817 i sitt jubeltal trodde sig kunna sia om "en äldre med religionen åter förbunden statskonst" och som där "välsignade den höga själ, för vilken den först uppgick", — han nödgades sedan taga denna profetia tillbaka och i stället uttala sin förbannelse över dem, "som nyttja det heligaste såsom medel för orättvisa ändamål".

Liksom 1817 befinna vi oss även nu i en av världshistoriens mest upprörda brytningsperioder, väldigare än den, som följde på den franska revolutionen och de napoleanska krigen — väldigare i samma mån, som den världskamp, som nu pågår, är vida mera omfattande och djupgående än den napoleonska tidens. Att efter detta Ragnarök en ny värld skall höja sig ur askan av den förhärjade, är blott alltför sannolikt. Men vilken? Förlåten till denna hemlighet kan nog ingen draga undan, och såsom forntidens sjöfarare segla även vi fram på vår bana utan kompass bland de bränningar, som svalla kring oss. Men djärft och förhoppningsfullt styrde de fram med den ledning, som himlens stjärnor gåvo dem. Något annat kunna ej heller vi göra, vare sig vi tänka på statslivets eller på vetenskapens utveckling. Om veritas naturæ någonsin skall sammanfalla med veritas gratiæ veta vi icke, icke heller vilken ny formulering, som en framtid skall giva dessa bägge sanningar, ty utan tvivel bro den en annan än vårt släktes. Men för oss står dock universitets gamla valspråk såsom den ledstjärna, efter vilken vi vilja styra fram mot den kommande tidens okända världar. Ty dess mening, översatt på vår tids språk, torde dock vara, att all forskning och all mänsklig verksamhet bör vara genomträngd av en känsla för det eviga, och att endast denna evighetskänsla kan leda mänskligheten fram mot den sanning, efter vilken hon ända sedan tidernas morgon strävat.

Ordet Fritt.

(Forts. fr. sid. 3.)

överensssstämde med kyrkorepresentanternas omdöme i detta stycke.

Varje medlem i ett lokalbibliotek borde äga rättighet att bestämma vilka böcker man önskar ha. Om vi skramla ihop pängar för bokinköp och bidraga med en dollar per medlem, så anser jag det vara rätt att varje medlem får välja böcker för en dollars värde. Och så anser jag att man borde skaffa sig en förteckning över alla slags svenska böcker för att komma i tillfälle att bli bekant med den svenska litteraturen i dess helhet, och då borde inga böcker undanhållas bibliotekets medlemmar. Jag skriver om denna sak därför att jag anser det vara mödan värt att fakta för en sak i folkupplysningens intresse som jag anser vara rätt, och vi som äro medlemmar i lokalbiblioteket Strindberg i Fairy Glen kunna omöjligt gå med på att giva kyrkans representanter makt att beröva oss rätten att läsa vilka böcker eller skrifter vi vill.

Högaktningsfullt. **Lars Thureen.**

FRÅN NORTHWOOD, SASK.

5te Januari 1918.

Ärade Redaktion!

Ursäkta, att jag ännu en gång tränger mig in på S.C.T:s spalter med att sända en kär hälsning om att den ärade läsekretsen av S.C.T. nu måtte ha vandrat in på ett Gott nytt år. Början på det nya året var utmärkt i fråga om väderleken. Det var riktigt trevligt att tänka på att vi i år åtminstone fingo möta mr. Bore liksom litet ödmjukare än vad eljest brukar vara fallet. Hoppas att han ej framdeles blir förgrymmad igen. Så hade vi en liten trevlig nyårsvaka här uppe i Northwood, då många vänner voro samlade i skolhuset för att hälsa det nya året med glädje. Programmet var ju ej så överdrivet lustigt, men tyvärr tanken på programmet kom allt för sent och vi hade därför endast 24 timmar att tänka därpå. Det fängslade ändå publiken, så det var ej en enda själ som lämnade, innan allt var över.

Vi stå dock tyvärr inför ett allvarsamt ögonblick angående tvångsutskrivningen och de följder som den kommer att medföra. Även den för er så välkända Ludde kommer inom kort att slå ett väldigt slag för Canadas frihet. Det felar endast de blanka knapparna nu, och han är i ordning att brösta sig ibland de många vännerna på slagfältet. Pennan kommer kanske nu att få vila en lång tid — ja, kanske för alltid, om ej lyckan blir Ludde alltför väl bevågen. Runt här ha de mästa svenskarna fått lov om att ännu en tid få vistas i frihet. Det är därför så mycket trevligare att tänka på de kommande dagarna, då den stora fruktan för slagfältet ännu för många endast är en dyster skugga.

Jag skulle även ha lust att med några ord vidröra politiken. Dagens kanske mäst spännande fråga. Tyvärr är jag alltför uppblött i hjärnan att vidröra en så allvarsam sak. På samma gång som det skulle lukta alltför illa, om jag skulle våga vidröra politikledarens namn. Ävenså ha vi ju en stor man i grannbyn, Onkel Sams rike, som kan skryta allt vad som behöves angående vår härskare, som om natten kom och stal fattigmannens ära och heder. Det var med sorgliga känslor vi läste en liten bit ur Svenska Am. Posten förliden vecka. Snillefostret var troligen ett ärans alster av mr. Turnblad.*) Svenska Am. Postens utgivare, och vittnar om att han ej längre seglar i samma farkost som vår fattiga omgivning här i Canada måste nöja sig med. Han har åtminstone den gången han författade den i tidningen synliga episteln seglat på den stolta Bordens skuta. Då han kanske fruktade att om han tog den lilla bräckliga segelbåten, skulle han stöta på skärgården i östern, där alla fåren gå på bete, de får vilka han beklagar sig över att de tillhöra det svarta fårahuset. Här i Canada frukta vi dem ej, ty vi ha alltför länge gått tillsammans på bete, men skulle vi en vacker dag möta den storhornige Baggen från andra sidan gränsen, kunde det hända att vi finge kalla kårer utefter ryggraden. Vi ha alltför många beklagliga vittnesbörd om svår överhet här i Canada för att lyssna till skryt från de utom landet stående, av vilka kanske stordelen gissar sig till att sådana äro förhållandena. Låt mig endast för er framlägga en liten händelse om våra styresmän, av vilka somliga för tillfället sitta som domare över de många fattiga själar, som med sitt blod skola kämpa för Canadas ljusa frihet. Det giver oss en sorglig blick då vi någon gång närma oss dem för att få reda på det och det. På samma gång som de hade rättighet att säga vilka som borde stanna hemma och vilka som måste gå att strida på ärans fält. Det vore kanske orätt om vi påstode att de ej voro ömhjärtade, åtminstone ser det så ut, ty det var många som kanske genom gråt fingo slippa undan.

Jag kom nu av berättelsen och får kanske taga ett steg tillbaka för att begynna igen. Jag skall nu låta er se på vilket vis dessa herrar firade minnet av Fridsfurstens födelse. Först måste det förstås vara julbränvin, och så fick det lov att vara kvinnfolk, och följden blev därför att de hos en neger, vilken för en liten tid tillbaka kom till staden, hyrde ett rum, i vilket de trodde sig skola få fira glädjen ostörd. En kvinna anskaffades, ett gift fruntimmer tillika, i vilken de hävde whisky så länge hon kunde stå för att få det att rinna ner. Under tiden av tre dygn fick hon således likson slumra in i en djup dvala, då nya påspädningar av alkohol gjordes för att hålla henne inom djurens natur. Åtta stycken av våra högsta ämbetsmän njöto där under tre dygn sitt glada julnöje. Alla männen voro gifta och familjefäder. En i sanning sorglig handling! Kvinnan var även ett vitt fruntimmer, som så djupt hade sjunkit i dyn, och hon fick även 18 månaders fångenskap, då alla männen (utom negern, vilken rymde i rättan tid) gingo fullkomligt fria. Tyvärr, de ha en gång förut spelat samma sorgliga spel, denna gång med en ung flicka, vilken vid 15 års ålder födde ett barn. Hon fick 6 år i reformskolan, då 48 av de män som voro skyldiga till okyskt leverne fingo med ett glatt leende behålla sin frihet. När skall tredje resan in i djurvärlden begynna, ärade överhet? Och på vilket vis skall ni då förlusta er, utan att erhålla straff därför? Ursäkta, jag endast frågar som lydig undersåte. Kom ihåg, ni har dömt mig att gå ut och hjälpa till att skydda det stolta banér, under vilket ni roar er. Vänligen, er laglydige **Ludde.**

*) Det är ett misstag. Mäster Turnblad står visserligen som redaktör för sin avisa, men han skriver aldrig något. Han kan icke skriva svenska! — **Red.**

För. Staternas fredsvillkor.

(Forts. fr. sid. 1.)

rike av Preussen 1871 i fråga om Elsass-Lothringen, vilken har stört världsfreden i nära femtio år, bör godtgöras, så att fred än en gång må tillförsäkras till allas förmån.

IX. Ett återuppdragande av Italiens gränser bör verkställas enligt tydligt märkbara nationalitetslinjer.

X. De folkslag i Österrike-Ungern, vilkas plats bland nationerna vi önska se tillförsäkrad, böra erhålla det friaste tillfälle till självständig utveckling.

XI. Rumänien, Serbien och Montenegro böra utrymmas; ockuperade områden återställas; Serbien tillerkännas fri och säker tillgång till havet och det inbördes förhållandet mellan flera Balkanstater bestämmas genom vänlig rådplägning längs historiskt uppdragna linjer med hänsyn till avhängighet och nationalitet; och internationella garantier för politiskt och ekonomiskt oberoende och territoriell självständighet för de olika Balkanstaterna bör lämnas.

XII. De turkiska delarna av det nuvarande ottomanska riket böra tillförsäkras en stadgad suveränitet, men de övriga nationaliteterna, som nu äro under turkiskt välde, böra försäkras om otvivelaktig trygghet till liv och obehindrat tillfälle till självständig utveckling, och sundet vid Dardanellerna skall ständigt vara öppet som en fri passage för alla nationers fartyg och handel under internationell garanti.

XIII. En oberoende polsk stat bör inrättas, omfattande de landsdelar som bebos av otvivelaktigt polsk befolkning, som bör tillförsäkras fri och säker tillgång till havet och vars politiska och ekonomiska oberoende och territoriella integritet böra garanteras genom internationellt fördrag.

XIV. Ett allmänt förbund av nationer måste bildas enligt bestämda fördrag för att ömsesidigt garantera politisk och territoriell okränkbarhet åt stora och små stater lika.

•

Fredsunderhandlingarna i Brest-Litovsk mellan de ryska och tyska delegaterna upptogos visserligen åter i början av förra veckan. Rapporterna från dessa underhandlingar äro visserligen ganska motsägande, men det ser ut som om man icke kommit långt i förståelse, och att konflikter ständigt hota mellan de underhandlande. Bolsjevikerna ha föreslagit tyskarna att flytta fredsförhandlingarna till Stockholm, men dessa ha tydligen ännu icke velat gå in därpå. De tyska delegationerna i Petrograd lära ha satt sig i förbindelse med den svenska legationen där i staden och ha uttryckt såsom sin önskan, att Sverige uppträder som medlare med Storbritannien, Frankrike och Italien. Förhandlingarna härom skulle ske genom den svenske ministern i Berlin eller genom den tyske ministern i Stockholm.

Tyskland har förklarat som sin avsikt att förklara Litaven som en självständig stat, enligt Dagens Nyheter i Stockholm.

Den tyske rikskanslären von Hertling har meddelat följande tyska fredsvillkor:

1. Upprättandet av en internationell tribunal för framtida medling mellan nationerna och för att behandla avväpningsfrågan.

2. Återställandet av de tyska kolonierna.

3. Turkiets politiska integritet skall respekteras.

4. Belgien skall återupprättas som konstitutionell och självständig stat.

5. De intagna delarna av norra Frankrike skola givas rättighet att själva bestämma frågan om återställelse till Frankrike.

Centralmakterna ha tagit tillbaka sina fredsförslag, som offentliggjordes vid Brest-Litovsk-konferensen den 25 december på grund av att de fientliga nationerna icke accepterat dem.

Ryssarna ha förklarat, att Ukranja har rätt att som självständig stat deltaga i fredsunderhandlingarna. Även centralmakterna ha gjort samma förklaring, men att erkännande av republiken Ukranja som en självständig stat först kommer upp i fredsunderhandlingarna.

Republiken Don har även förklarats existera med kossackgeneral Kaledines som president. Bolsjevikerna ha emellertid lyckats komma i kontroll av Novo-Tcherkask, landets huvudstad.

Bulgarien har ingått separatfred med Ryssland, meddelas från Berne. Nikolai Lenine, den bolsjevikiske premiärministern, lär ha förklarat, att Ryssland kommer att fortsätta kriget, om Tyskland icke går in på bolsjevikernas villkor.

Vapenstilleståndet mellan Ryssland och Tyskland har förlängts till den 18 februari. Turkarna ha brutit vapenstilleståndet genom att landa 20,000 man mellan Trebizond och Lize.

En allierad fredskonferens skall hållas, antagligen i Paris, varvid de alliérades fredsvillkor komma att diskuteras.

Det uppgives, att fredsförhandlingarna mellan Ryssland och Tyskland komma att flyttas från Brest-Litovsk till Varsjava.

"Med glatt hjärta", skriver fru Ph. Heinz, 507 West 51st St., New York City, "meddelar jag er, att er utmärkta medicin givit mig goda resultat. Två gånger i månaden led jag av stark blodförlust och hade anfall av svindel och huvudvärk. Efter att ha använt en enda flaska Kuriko försvunno alla dessa åkommor. **Det är ett underbart läkemedel. Min lille fyraårige gosse tager också medicinen med gott resultat. Vi må förträffligt båda två. På min inrådan använda nu två fruntimmer Kuriko. Jag har många bekanta och skall göra allt vad jag kan för att göra botemedlet känt."**

Tusenden ha funnit hälsa och krafter i detta välbeprövade örtbotemedel. Fråga ej efter det på apoteket; det kan inte fås där. Det tillhandahålles allmänheten direkt av tillverkarna, Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

Dr. Peters Kuriko levereras alldeles tullfritt i Canada.

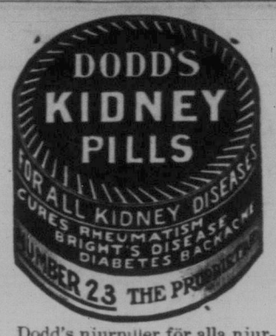

Dodd's njurpiller för alla njursjukdomar. Botar reumatism, sockersjuka, diabetes och ryggverk. De säljas för 50c. pr ask, eller sex askar för $2.50, hos alla handlare eller vilja vi sända dem vid mottagandet av betalningen. Dodd's Medicine Co., Ltd., Toronto, Ont.

SKÄMTLYNNE.

Om Gunnar Wennerberg berättas att han en dag, då han nyss var kommen som lektor till Skara, överraskade en flock pojkar från läroverket som sysselsatte sig med att ge en kamrat klassmörj. Wennerberg såg bistert på uppträdet och frågade de deltagande, som redan hade hallucinationer om rektorsförhör och andra obehagligheter:

— Varför slår ni er kamrat, gossar?

— Kamrat, den här, han har skvallrat.

— Jaså, sade Wennerberg, jaha, då ska' jag inte störa!

Varpå han drog sig tillbaka. Rektorsförhöret och andra tänkbara eventualiteter torkade in.

Och från den dagen buro Skarapojkarna Wennerberg på sina händer.

•

Den gamla goda tiden. Tiderna ändra sig och vi med dem. Detta veta också livsmedelsförfalskarna, ty eljest skulle de helt säkert överge sitt yrke, om de gamla straffen för dylik förfalskning kvarstode.

I riksstaden Nürnbergs magistratsprotokoll finnas nämligen följande domar uppteckna:

Hans Kolbel och Leinhard Frey blevo levande brända tillsammans med saffran och andra kryddor, som de förfalskat och en deras medhjälparina blev levande begraven. — Borgaren Ulrich Heidenheimer, som spätt ut vin med vatten, fick av synnerlig nåd endast öronen avskurna. — För användandet av falska vikter blev Margarethe Wessnerin levande begraven invid galgen.

•

Hjäpsamhet. Gumman Stina kommer in till lanthandlare Svensson och ber att få köpa lite kaffe.

Svensson: — Nej, vi kan inte ge alla som kommer. Här var nyss en annan gumma som inte häller fick något.

•

Den frånskilda. Han: — Varför ville du så plötsligt gå?

Hon: — Jag ville inte sitta bredvid din förra fru.

Han: — Ja, hon förargade sig också tydligt må du tro.

Hon: — Hm.... ska vi gå in igen?

•

Hans åsikt. Tanten: — Säg mig, lilla Pelle, vem håller du mest av, pappa eller mamma?

Lille Pelle: — Jag håller mest av pappa.

Tanten: — Varför det?

Pelle: — Jo, för han är minst hemma.

•

Livförsäkringen. Livförsäkringsagenten: — Det var ju märkvärdigt att er man dog så kort tid efter det han tagit en så hög livförsäkring.

Enkan: — Det är inte märkvärdigt alls. Han arbetade ihjäl sig för att kunna betala försäkringspremierna.

•

Höjden av förakt. Två fyllhundar råkade i träta med varandra, varvid den ene utom sig av vrede utbrast:

— Kom inte hit, ty jag föraktar dig mera än.... mera än ett glas vatten!

•

Överflödig artighet. Ett förlovat par voro på en bjudning. Tyvärr var fästmannen förhindrad så han ej kunde stanna till bjudningens slut. Då han gick, följde hon honom ut i tamburen. Husets unga dotter, som var närsynt, ville visa sig artig, kom ut mitt under det hjärtliga avskedet och utropade:

— Kanske det behövs en lampa här!

•

En sådan son! En ung godsägare-son, ivrig jägare, ansåg sig på grund härav skyldig att skjuta alla kattor, som han anträffade på jaktstigen. En dag kom en gumma knogande på en stor lockkorg in till den unge jägarens mamma. Hon lyfte av locket och så snyftade hon:

— Titta här en så'n sön frun har!

I korgen låg — en död katt.

•

God samhällsanda. Mamma: Lille Erik får komma ihåg, att vi alla måste försaka under dessa svåra tider.

Erik: — Jag vill också försaka.

— Vad vill du försaka, lille vän?

— Tvål.

•

Damen: — Finns här något brev med adress: "A. 1,000"?

Posttjänstemannen: — Nej, men ett "A. A. 1,000".

Damen: — Det är nog det rätta.... för se han stammar.... han som skrivit det.

•

Han bara fråga'. En sexårig gosse fick stryk av sin mor. Då exekutionen var förbi, gick pojken långsamt bort till fadern, som satt på en stol i närheten, stötte på honom och hviskade honom i örat:

— Far, hur kunde far gifta sig med ett så häftigt fruntimmer?

•

I Filipstad. Kalle Pettersson skall pröva stålsko på isen. Hans fästmö står på stranden.

— Hör du, säger Andersson till Kalle, törs din fästmö inte gå på isen?

— Nej, svarar Kalle, hon är så blyg av sig; hon är generad för fiskarne under isen.

Northern Crown Bank

Auktoriseradt kapital $6,000,000. Inbetaldt kapital $1,431,200
Reservfond $848,554.

BOARD OF DIRECTORS:

President - - - - - - - - - - Capt. Wm. Robinson.
Vice President - - - - - - - - - John Stovel
A. McTavish Campbell, E. F. Hutchings, Geo. Fisher.
W. R. Bawlf, Sir. D. C. Cameron, K.C.M.G.

Alla slags bankaffärer utföras. Räkningar öppnas för enskilda personer eller korporationer. Pänningar försändas till främmande land enligt lägsta möjliga afgifter. Speciellt uppmärksammas sparbanksafdelningen, där man kan öppna räkningar med $1.00. Ränta beräknas två gånger om året.

T. E. THORSTEINSON, Manager.
Hörnet af William Ave. och Sherbrook St. Winnipeg, Man.

SPECIELLT TILLKÄNNAGIVANDE

Doktorerna Sweet & Norton, de Framstående Specialisterna, hava fört till Minneapolis alla sina underbara nya maskiner för behandlingen och undersökningen av sjuka personer. De underbara metoderna som tillämpas i Europas stora Kliniker, användas nu här till er tjänst. Det lönar sig väl för er att företaga en speciell resa till Minneapolis, till dessa Framstående Specialisters kontor, för att med säkerhet taga reda på, vad som fattas er. Sjuka personer borde begagna sig av detta goda tillfälle och omedelbart komma till Minneapolis och utröna vad som kan göras för dem.

HAR NI?
Maglidande eller Katarr?
Njur- eller blåsåkommor?
Rheumatism eller Leverlidande?
Tarmåkommor,
Förstoppning eller Mask?
Dåligt Blod, Finnar, Sår eller Blemmor?
Svaghet, Nervositet?
Ändtarmssjukdom?
Bråck?
Hosta eller Svaga Lungor?
Hemliga Sjukdomar?

$1,000.00 X-RAY-MASKIN
Brukas vid Undersökning och Behandling av Sjukdomar.

EET GODA TILLFALLE!
Om ni har någon djupsittande eller fördold sjukdom, som andra läkare ej kunnat diagnosera, så borde ni ej uraktlåta att konsultera Doktorerna Sweet & Norton, emedan med sin underbara stora X-Ray maskin dessa Framstående Specialister kunna se rätt in i er kropp, och de skola gärna meddela er, vilken åkomma ni har, samt huruvida ni kan botas eller ej.

Om Ni eller någon medlem av Er familj är sjuk,

tag dem genast till dessa Framstående Specialisters kontor. De kunna ofta bota, när alla de andra läkarne misslyckas, och de skola sanningsenligt meddela eder, vad som kan göras för er, och om ni kan botas, så skola de bota er på snabbaste och bästa sätt, och fastän behandlingen kanske kostar er något mera, så är den dock i längden bäst och billigast.

Alla som äro sjuka, böra icke vänta en enda dag till. De borde komma till Minneapolis omedelbart och utröna vad dessa Framstående Specialister kunna göra för dem.

DOCTORS SWEET & NORTON
SPECIALISTER.
106 Washington Avenue So., - - - Minneapolis, Minn.
TIDER: 9 f. m.—7 e. m. Söndagar: 9—12.
SVENSKA TALAS.

Varför lida längre, om edert blod är förorenat?

Ställ till Eder själv dessa frågor.

DR. I. W. HODGENS
Specialist för män. — Etablerad 25 år.

Följande äro symptomen på kroniska och nervösa sjukdomar. Dessa sjukdomar sluta ofta i svaghet, ibland i galenskap och död, om de försummas.

1. Trött? 2. Nedslagen? 3. Yr i huvudet? 4. Retlig? 5. Huvudvärk? 6. Ingen ambition och dålig matsmältning? 8. Dåligt minne? 9. Kort andedräkt? 10. Fruktan? 11. Nedslagenhet? 12. Sömnlöshet? 13. Domning? 14. Darrning? 15. Stickande känsla? 16. Sår, varsår, kopparfärgade fläckar etc. från blodsjukdomar. 17. Svag syn? 18. Fläckar för ögonen? 19. Rysningar omväxlande med het känsla? 20. Hastig puls? 21. Gurglande eller bullrande känsla i inälvorna? 22. Hjärtklappning? 23. Dålig blodcirkulation? 24. Kalla händer och fötter? 25. Knapp och högt färgad urin? 26. Smärtor i lederna och tröttheit i benen? Katarr? 28. Varicosa förstoringar? 29. Njur- och blåssjukdomar? 30. Eller någon annan manssjukdom?

Män av alla klasser lida av svaga nerver eller svaghet, blodsjukdomar, så ni behöver icke känna eder rädd eller tveka att skriva till denne specialist för män.

Varför har jag alltid mycket folk i mitt kontor? Om mina metoder icke alltid varit hederliga, rena, uppriktiga och modärna, kunde jag icke i dag njuta av fullständigt förtroende från Chicagos befolkning, såsom framgår av min stora och ständigt växande praktik. Och majoriteten män, som komma till mig, sändas från mig, botade från dylika sjukdomar. Ni har råd med min behandling.

Ni skall bli fri från svaghet och sjukdom. Kom och hav ett vänligt samtal med mig. Det är ett steg i rätta riktningen och kostar intet. Många av mina patienter resa långa vägar för min speciella behandling och omtala att de förslösat mycket tid och pängar på billiga postpropositioner, patentmediciner och apotekarläkare. Begå icke detta misstag, utan kom direkt till mitt kontor för en god undersökning. Intet missningsarbete. Ni kan återvända hem efter en vecka. Ett gott rum beredes för eder nära mitt kontor för mycket liten kostnad, så att ni kan erhålla min speciella, direkta behandling.

X-RAY UNDERSÖKNING.
Intet gissningsarbete.

För vidare upplysningar tillskriv
PROF. DOCTOR HODGENS, 35 South Dearborn St., Hör. Monroe St., 2nd flood, Crilly bldg., Rum 208 och 209, CHICAGO.

VARFÖR NIO PERSONER AV TIO HA ACIDMAGE OCH INDIGESTION

Acid i magen, som gör födan sur och jäsande, bör neutraliseras medels litet magnesia för att göra slut på indigestion.

"Medan det finnes många former av magsjukdom", säger en läkare, som speciellt studerat magsjukdom", tror jag, att 90 proc. av dessa fall komma från för stor avskiljning av hydrochloric acid i magen med åtföljande födojäsning, gas och försenad matsmältning."

Magen behöver en viss mängd acid för matsmältningen, men många ha en onaturlig tendens att avskilja mer acid än magen behöver. Denna överflödiga acid åstadkommer allt besvär.

Deras magar äro nästan jämt sura och jäsande, mycket irriterande för magen, och nästan allt, som de äta, tåla de icke, och blir det gas. Icke märkvärdigt att vi ha så mycket s. k. indigestion och dyspepsia.

En "acid mage" bör neutraliseras och göras söt dagligen med något enkelt, oskadligt anti-acid såsom bisurated magnesia, som i stället för att blott artificiellt smälta acidfödan, som pepsinpiller göra, ändrar aciden, uppmjukar och helar den inflammerade magen och tillåter normal matsmältning utan smärta eller besvär av något slag.

Jag säger bisurated magnesia, emedan jag betraktar den som den bästa form, på vilken magnesia kan användas för magändamål. Några uns av pulver eller ett litet paket av 5-grain tabletter kunna erhållas på alla apotek och skall förmå alla, som lida av magsjukdom, att för alltid bortlägga all matsmältningshjälp och helt och hållet lita på bisurated Magnesia för att hålla magen fri från farlig gas och acids och indigestions smärtor. Bisurated Magnesia är icke ett laxativ och kan tagas före eller efter måltiderna.